

לכבוד

פרופ' חנן אלכסנדר

דיקן הסטודנטים

אוניברסיטת חיפה

בפקס: 04-8240319

שלום רב,

הנדון: החלטת ביניים בנוגע לחמשה סטודנטים ערבים בגין קיום

פעילות ציבורית בקמפוס לרגל יום הנכבה

בשם חמשת הסטודנטים הבאים:

אחמד מסאלחה ת.ז. 30274789

טארק יאסין ת.ז. 203366117

עיסאוי אמיר ת.ז. 203469085

מוחמד טאהא ת.ז. 305325169

סאמר עסאקלה ת.ז. 308398767

אשר בתאריך 13.5.14 קיבלו הודעות להתייצבות לשימוע בפניך לתאריך 14.5.14, ובהתאם להחלטתך מיום 14.5.14 הריני לפנות אליכם כדלקמן:

השתלשלות העניינים עד לשימוע

1. כחודשיים לפני ההתרחשויות שביסוד הודעתך ביקשו הסטודנטים אחמד מסאלחה, נציג תא "אבנא אלבלד" (בני הכפר), וטארק יאסין, נציג תא חד"ש בקמפוס, לקיים פעילות ציבורית-פוליטית במתחמי הקמפוס, לזכר יום הנכבה. פעילות זו ביקשה להיערך ביום 14.5.14 אך בשל קיום פעילות ציבורית אחרת היא נקבעה לתאריך 12.5.14. על מנת להסדיר עם הנהלת האוניברסיטה את תוכן הפעילות כנדרש, העביר מר מסאלחה בתאריך 5.5.14 או בסמוך לכך, אל משרד הדיקן את תוכן הפעילות המתוכנן. הפעילות אמורה היתה לכלול את הפעילויות הבאות: הקרנת סרט אודות חייו של מילאד עיאש ז"ל; הוקרת משפחתו של עיאש; קטע אמנותי מאת סטודנטים ערבים; נאומים בהשתתפות מר מוחמד כנאענה, חבר הלשכה הפוליטית של "אבנא אלבלד" ומר אמג'ד שביטה מזכ"ל הנוער הקומוניסטי. פעילות זו היתה מתכוננת להתקיים לזכר יום הנכבה החל בתאריך 15.5.14 (להלן: "הפעילות").

2. בתאריך 11.5.14 נשלחה על ידי דיקן הסטודנטים הודעה בכתב למזכ"לי התאים לעיל, ובה נמסר כי אין אישור לבקשתם לקיים את הפעילות המתוכננת. טענת הדיקן הייתה כי קיים חשש ממשי,

P.O. Box 8921 Haifa 31090 Israel Tel: (972)-4-950-1610 Fax: (972)-4-950-3140

חיפה 31090, ص.ب 8921 هاتف 04-9501610 فاكس 04-9503140

חיפה 31090, ת.ד. 8921 טלפון 04-9501610 פקס 04-9503140

Email: adalah@adalah.org

<http://www.adalah.org>

העולה כדי וודאות קרובה, שקיום האירוע יסכן את שלום הציבור ויפגע במהלכם התקין של ההוראה, המחקר והעבודה בקמפוס.

3. למחרת, ובמחאה על אי אישור הפעילות הנ"ל בנוסף לפעילויות אחרות שביקשו לציין את יום הנכבה בשנים החולפות ובשנה זו, קיימו הסטודנטים אירוע מחאתי שכלל גם דקת דומייה וזאת באזור קפה דשא באוניברסיטה. האירוע הנ"ל גרר התערבות של אנשי הביטחון של האוניברסיטה ואזעקה מוקדמת של אנשי משטרה, ביניהם גם פרשים ואנשי יס"מ. למול הסטודנטים המציינים את יום הנכבה התארגנה הפגנה נגדית בהנהגתה של אגודת הסטודנטים. מפגינים אלו הפעילו את המגברים המצויים בשליטתם וניגנו בה מוזיקת רוק חזקה. התנהלות זו לא זכתה לכל התייחסות של האוניברסיטה. בסופו של דבר הסטודנטים הערבים התפזרו ללא התרחשותם של אירועים נוספים.

4. בתאריך 13.5.14 בשעה 15:00 נמסר לסטודנטים המיוצגים כאן, הודעה בכתב מאת הדיקן לפיה הם מוזמנים לשימוע וזאת בעקבות תלונה שהוגשה ע"י ראש אגף בטחון וביטחון של האוניברסיטה. בתלונה ביקש אגף הביטחון וביטחון באוניברסיטה להעמיד את הסטודנטים לדין משמעת בגין הסעיפים הבאים בתקנון משמעת התלמידים, כדלקמן:

1. סעיף 5.1 "התנהגות הפוגעת בכבוד האוניברסיטה..."
 2. סעיף 5.10 "אי ציות להוראות של רשויות האוניברסיטה..."
 3. סעיף 5.13 "הפרת תקנות, הוראות ונהלי האוניברסיטה... הוראות והסכמים המתייחסים –
- א. לנוהל פעילות ציבורית בקמפוס"....

5. בעקבות התלונה החליט הדיקן, כי "אני שוקל לקבל נגדך החלטת ביניים, בהתאם לסעיף ח' 10 לתקנון המשמעת, אשר תהיה בתקף עד מתן החלטה בתלונה." השימוע בפני הדיקן נקבע למחרת, 14.5.15 שעה 12:00. לאחר קבלת ההודעה הנ"ל הגישו הסטודנטים בקשה בכתב בה נימקו בקצרה את טיעוניהם וביקשו להיות מיוצגים על ידי החתומים מטה וכן ביקשו לדחות את קיום הדיון בשל העדר זמן סביר הדרוש להכנה לשימוע.

6. כמו כן, באותו יום, 13.5.14, נמסר מהדיקן בעל פה למזכ"לי התאים, כי לאור האירוע שהתקיים ללא אישור בתאריך 12.5.14 התקבלה החלטה למנוע כל פעילות של התאים וכן הקפאת אותם תאים עד לסוף השנה האקדמאית. בנוסף, נמסר למזכ"לים כי הודעה כאמור תימסר להם גם בכתב. על הפסקת פעילויות אלו שלחנו אתמול מכתב נפרד.

7. נבקש להדגיש, כי זאת השנה השלישית שהנהלת האוניברסיטה מונעת ומגבילה קיום פעילויות פוליטיות סמוך ליום הנכבה ולזכר יום זה, וזאת בנוסף להגבלת פעילויות ציבוריות נוספות במהלך השנה. במקביל, פעילויות ציבוריות ופוליטיות מצד סטודנטים המייצגים את הימין, לא הוגבלו ולא הוגשו תלונות ו/או ננקטו הליכים משמעתיים נגדם.

8. בכל מקרה וללא קשר לטיעונים המשפטיים שנפרט להלן, אנו סבורים כי פעילות שעיקרה הוא עמידה של "דקת דומייה" לציון הנכבה על ידי הסטודנטים הערבים גם אם היא נעשית ללא אישור מראש אך מתבצעת תוך שמירה על הסדר הציבורי באוניברסיטה, אינה מצדיקה את ההליך הנדון שנפתח נגד הסטודנטים. נוסף עוד, כי ספק רב בעינינו אם פעילות מסוג זה המשתייכת "לטקסי אבל" מצריכה היתר מראש בתור פעילות ציבורית וזאת בשל אופייה ומהותה.

טענה מקדמית – פסילת הדיקן מלהיות השומע ומקבל החלטת הביניים עקב משוא פנים וניגוד עניינים

9. הואיל והדיקן הוציא את החלטתו המסרבת לאשר את הפעילות שתוכננה ליום הנכבה, והואיל והדיקן היה מעורב בהזמנת היס"מ והפרשים, היה נוכח באירוע והנחה ישירות את אנשי הביטחון, ועתה הוא מעורב בהליכים שגרמו להגשת תלונה כנגד הסטודנטים, והואיל והדיקן נמנע מלהתערב בפעילות שנערכה במקביל ע"י אגודת הסטודנטים, עולה חשש ממשי כי הוא גיבש עמדה מוקדמת לפיה יש צורך בתגובה מהירה והחלטית "למען יראו וייראו" על שלא צייתו להוראותיו. יש גם קושי להבין כיצד אורגן של האוניברסיטה המעורב ישירות בהתנהלות ובהנחיית אנשי הביטחון של האוניברסיטה איך לפעול ואיך להגיב, והוא זה המזמין מהם את התלונה, לוקח על עצמו להיות גם "השומע" (השופט) והמעניש. הסמכות הבעייתית שמעניק התקנון גם לדיקן – בצד הטענות האחרות שיש לנו כנגדה – לא נועדה למצבים מעין אלה, אלא למקרים של התנהגות פרועה בכיתה וכדומה. משמע, לאירועים שאין להם כל קשר ישיר לדיקן. במצב הדברים הקיים מתגבש ניגוד עניינים מובהק המונע מהדיקן הן לשמוע והן להכריע בעניינה של החלטת ביניים בעניין הסטודנטים.

10. הדברים מקבלים משנה תוקף לאור העובדה שחלק רציני מטעונו הסטודנטים יופנה נגד חוקיותן וסבירותן של החלטות הדיקן הקודמות והקשורות להשתלשלות העניינים ואשר הובילו לפתיחת ההליך הנדון. ההפרדה בין אישיות של הדיקן בתור "מקבל החלטות ביצועיות" הקשורות להליך זה מצד אחד ולבין אישיותו כדיין המחליט בעניין "הפרת הוראותיו" מצד שני, הינה בעייתית ביותר!

11. ודוק, עקרון השמירה על ההגנות וכללי הצדק הטבעי חלים על כל רשויות המשמעת של האוניברסיטה בהיותן גופים מעין שיפוטים של גוף דו מהותי העוסקות בזכויותיהם ובמעמדם של סטודנטים. כללי המנהל התקין הכוללים את כללי הצדק הטבעי, ניתנים אף לביקורת שיפוטית ע"י ערכאה שיפוטית. כך נקבע בעניין **הישאם נפאע נגד אוניברסיטת חיפה**, שם אף הרחיב בית המשפט את הביקורת השיפוטית על שיקול דעתה של האוניברסיטה בהיותה גוף דו מהותי ובשל ההיבט הציבורי החשוב שיש בפעולותיה וכך נקבע:

"בזמנו היתה מקובלת הדעה, כי עילות ההתערבות של בתי המשפט בהחלטותיהם של טריבונלים פנימיים של גופים וולונטריים מוגבלים לעילות של חריגה מסמכות ופגיעה בעיקרי הצדק הטבעי... אך יש לזכור שהאוניברסיטה אינה גוף וולונטרי רגיל. לפעולתה יש גם היבטים ציבוריים חשובים... יתר על כן, למוסדות ההשכלה הגבוהה שזכו להכרה לפי חוק המועצה להשכלה גבוהה, יש מונופול על הענקת תוארים אקדמיים שהם "כרטיס הכניסה" לחלק ניכר מהמקצועות והעיסוקים. לפחות אלה שהם בעלי סטטוס חברתי וכלכלי גבוה. מכאן, שנראה שיש לאפשר התערבות רבה יותר של בימ"ש בהליכי טריבונליים של אוניברסיטאות מאשר של גופים וולונטריים אחרים וכי קנה המידה אותו יש לאמץ הוא זה הקיים במשפט הציבורי לענין התערבות בהליכי טריבונליים מעין שיפוטיים... וכאמור האוניברסיטה היא בבחינת גוף מונופוליסטי בכל הנוגע להענקת תוארים אקדמיים. לענין זה אין נפקא מינא שאין רק אוניברסיטה אחת בארץ אלא קיימים מוסדות רבים של השכלה גבוהה. מעבר לצורך אוסיף, שככל שהדבר נוגע לצפון הארץ מהווה

ה"פ (מחוזי חיפה) 1393/93 **הישאם נפאע ואח' נ' אוניברסיטת חיפה**, (לא פורסם), ניתן ביום 27.7.94, עמ' 10-11.

לענין הפרת כללי הצדק הטבעי ראו גם: ע"א (מחוזי באר שבע) 1038/00 **פנר נ' אוניברסיטת בן גוריון**, לא פורסם, תק-מח 2001(3), 7720, עמ' 8; הפ (מחוזי ירושלים) 94 / 1 התאחדות הסטודנטים בישראל נ' **האוניברסיטה העברית בירושלים** נד (2) 508, עמוד 509, 514-516; ד' ברק-ארז "משפט ציבורי ומשפט פרטי - תחומי גבול והשפעות-גומלין" **משפט וממשל ה (תשנ"ט-תש"ס)** 95, 97-99; י"זמיר, **הסמכות המינהלית**, (ירושלים: נבו הוצ' לאור, 1996) (כרך א), עמ' 277.

הפגיעה בחופש הביטוי

12. הסירוב לקיים את הפעילות לזכר יום הנכבה, הגשת תלונה על קיום מחאה שקטה בקמפוס כמחאה על אי קיום הפעילות, הגשת תלונה כנגד הסטודנטים בגין קיום המחאה הבלתי מאושרת הנ"ל, קריאת הסטודנטים לשימוע בפני הדיקן והוצאת החלטת ביניים עפ"י סעיף ח' 10 לתקנון, כולם מהווים פגיעה בזכותם החוקתית והחוקית של הסטודנטים לחופש הביטוי.

13. חוק זכויות הסטודנט, התשס"ז-2007 קובע בין היתר את החובה המוטלת על מוסד להשכלה גבוהה לכבד את חופש הביטוי של הסטודנטים. חובה זו מעוגנת בסעיפים 5 ו-6 לחוק הקובעים, כי על האוניברסיטה לכבד את חופש הביטוי של הסטודנטים בנוגע לחומר הלימוד והערכים הכלולים בו וכן את זכות כל סטודנט להתאגד ולהפגין בכל תחום ונושא. למותר לציין, כי תקנון הפעילות הציבורית של אוניברסיטת חיפה מבטא את מעמדו רם הדרג של חופש הביטוי בתוך כותלי האוניברסיטה וקובע כדלקמן:

"האוניברסיטה רואה בעיקרון חופש הביטוי תנאי יסודי לקיומה, ואת החינוך לתרבות של חופש הביטוי כאחת ממטרותיה".

14. האיסור המוטל על אוניברסיטה לפגוע בחופש הביטוי אושר וזכה לפירוט גם בפסיקת ערכאות משפטיות שונות. כך למשל, בעניין **דויטשר עמית נגד אוניברסיטת בן גוריון**, **ביטל** בית המשפט המחוזי בבאר שבע, את הסעיף בתקנון הנהוג במוסד שאסר קיום פעילות ציבורית ופוליטית אלא אם התקיימו באולמות סגורים וזאת מחשש להפרת הסדר הציבורי ומשיקולי אבטחה. בית המשפט קבע, כי שיקולים כאלה הינם לגיטימיים ואף נחוצים אולם האיסור הגורף המוחלט על הפגנות פוליטיות תחת כיפת השמיים, אינו מידתי ומנוגד לחוק זכויות הסטודנט (ראו: הפ (ב"ש) 2085/07 **דויטשר עמית נגד אוניברסיטת בן גוריון בנגב**, פורסם בנבו, 16.4.08). כמו כן, בעניין **תמוז איתי נגד אוניברסיטת תל אביב**, **ביטל** בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו את החלטת האוניברסיטה שאסרה על קיום תערוכה פוליטית והורה על חידוש התערוכה. נקבע כי "רק פגיעה שהא קשה, רצינית וחמורה, ואשר הסתברותה היא בגדר וודאות קרובה, מצדיקה את הגבלת חופש הביטוי." (תא (ת"א) 1332/08 **תמוז איתי נגד אוניברסיטת תל אביב-יפו** (פורסם בנבו, 30.9.09).

15. הפגיעה בחופש הביטוי מתחדדת כאשר לא ניתנו נימוקים המצדיקים את הפגיעה. הפעילות הציבורית בוטלה ללא הנמקה של ממש (הדיקן הסתפק באיזכורו של מבחן האיזון המחייב את האוניברסיטה אך לא הסביר כלל את טעם התגבשותו בנסיבות העניין); והיא גם בוטלה ללא תשתית ראייתית ועובדתית. כך למשל, אם עצם העובדה כי השתתפותו של מר מוחמד כנאענה הובילה לאי הענקת האישור, הרי שמדובר בטעם שאין בו די, שכן לא מובהר כיצד השתתפות זו מגבשת את מבחן "הוודאות הקרובה". במילים אחרות, השתתפותה של אישיות מסוימת גם אם היא בעיני הדיקן אינה אהודה או רצויה – אין בה כדי להצדיק פגיעה בזכותם של כלל הסטודנטים לקיים את הפעילות, במיוחד כאשר לא סופקו נימוקים מפורטים המצביעים על הקשר בין ההשתתפות של אותה אישיות לבין הסדר הציבורי באוניברסיטה.

16. ועוד, הפעילות בוטלה באופן גורף מבלי לבחון חלופות אחרות שהיה בהן כדי לאזן באופן ראוי ומידתי יותר את הדילמה שעמדה בפני הדיקן.

17. לא זו בלבד: השמירה על חופש הביטוי מחייבת יחס שוויוני בין כלל הסטודנטים. קיים חשש ממשי לאכיפה סלקטיבית בהגבלת חופש הביטוי של הסטודנטים הערבים לעומת סטודנטים יהודים בעלי השקפות פוליטיות אחרות. לפי ידיעת הסטודנטים, הליכים דומים לא ננקטו כנגד סטודנטים בעלי השקפות פוליטיות הממוקמות במתרחס הפוליטי הנגדי. כך למשל לא ננקטו כל הליכים כנגד הסטודנטים שקיימו אירוע נגדי במקביל לאירוע שארגנו מרשיי, וזאת למרות שגם להם לא ניתן להם אישור. על פי השערותנו, התבוננות בכל התלונות שעניינם פעילות ציבורית שהוגשו בשלושת שנות כהונת הדיקן תגלה את הדפוס הנזכר לעיל. אף הפגנה נגד, סוערת ככל שתהיה, לא זכתה לתגובה משמעותית של מחלקת הביטחון ו/או הדיקן.

18. מכיוון שמידע זה מצוי ברשותה של האוניברסיטה נבקש כי הוא יובא לידיעתנו בהקדם, וכי מצב הדברים יישקל כבר בשלב זה.

19. זו השנה השלישית בה לא מאושרים פעילויות פוליטיות המבוקשות ע"י תאים פוליטיים של סטודנטים ערבים לציון יום הנכבה. מיותר לציין את חשיבות יום זה עבור הסטודנטים הערבים, והיותו חלק מהנרטיב ההיסטורי הקולקטיבי המעצב את התודעה הפוליטית שלהם. אפילו גופים משפטיים ישראלים מוצאים עצמם מתייחסים לנכבה כ"טראומה הקולקטיבית הקשה ביותר בתולדותיהם", כפי שצוין בדו"ח ועדת החקירה הממלכתית בראשות השופט תאודור אור בזו הלשון:

"אוכלוסיית המיעוט הערבי בישראל היא אוכלוסייה ילידה, הרואה עצמה נתונה תחת הגמוניה של רוב שבעיקרו אינו כזה... הקמת מדינת ישראל, שהעם היהודי חגג אותה כהתגשמות חלום הדורות, כרוכה בזיכרונם ההיסטורי בטראומה הקולקטיבית הקשה ביותר בתולדותיהם – ה'נכבה'... תכניה וסמליה של המדינה, המעוגנים גם בחוק והמעלים על נס את הניצחונות בסכסוך זה, מציינים בעיני בני המיעוט הערבי את תבוסתם, וספק אם יש להם דרך להזדהות עםם הזדהות של אמת. הזמן יכול אולי להעלות ארוכה לכאב, אך ככל שמתחזקת התודעה הלאומית – כך גוברת בקרבם המודעות לבעיה זו, המלווה את עצם הקמת המדינה."

ראו: דו"ח ועדת החקירה הממלכתית לבירור ההתנגשויות בין כוחות הבטחון לבין אזרחים ישראלים באוקטובר 2000, כרך א', עמ' 26-27.

20. כך שגם אם ציון יום זה אינו לרוחה של הנהלת האוניברסיטה – כפי שהיא מוכיחה בעקביות הדוקה – הרי שלא ניתן בשל כך להורות על אי קיומו. חופש הביטוי של הסטודנטים הערבים אינו אמור להיות מנוצל רק לתכנים שנוחים להנהלת האוניברסיטה או חלק מציבור האוניברסיטה שלה. נקודה זה אמורה להיות מובנת מאליה.

אי חוקיות סעיף 10 ח לתקנון

21. נבקש גם להתייחס לעצם חוקיותו של פרק ח' לתקנון המשמעת, המאפשר לדיקן או לרקטור להטיל על הסטודנטים סנקציה של הרחקה עד שלושה שבועות מהלימודים ללא הליך משמעת ממשי.

22. הלכה פסוקה היא שהזכות להליך הוגן היא זכות שהוכרה במשפט הישראלי כזכות חוקתית הנובעת מכללי המשפט המנהלי, והיא מחייבת כמובן גם את האורגנים של גוף דו-מהותי דוגמת האוניברסיטה. החלטותיהם, לרבות החלטות הביניים המנויות בפרק ח' לתקנון המשמעת, כפופות לעקרונות העולים מהמשפט המנהלי, ובכללם דרישות הסבירות והמידתיות.

23. סעיף 10 בפרק ח' לתקנון המשמעת, במתכונתו הנוכחית אינו עומד בכללי המשפט המנהלי. בעיה מרכזית אחת המופיעה בו, היא שהכרעה משמעתית כבדת משקל – עד כדי הרחקה זמנית מהלימודים וממתקני האוניברסיטה – מתקבלת על ידי גורם שאין לו כל הכשרה מקצועית בתחום המשמעת, וכוונתו לרקטור ולדיקן הסטודנטים. אם בכלל יכולה סמכות זו להיכון, הרי שעליה להישען על סמכותו ומיומנותו של הממונה על המשמעת.

24. בכל מקרה הסעיף למעשה מאפשר לדיקן, לרקטור או לממונה על המשמעת, לתת החלטות ביניים לפי שיקול דעת כמעט מוחלט. ההחלטה, שיכולה להיות סנקציה חמורה כגון הרחקה מהלימודים לתקופה של עד שלושה שבועות וזאת מבלי לקבוע מראש הנחיות או קריטריונים ברורים.

25. על כן בלתי סביר ובלתי מידתי שסטודנט אשר במסגרת זכותו למימוש חופש הביטוי הפוליטי השתתף בהפגנה או כל אירוע אחר בקמפוס ללא היתר מהאוניברסיטה, ימצא את עצמו מורחק מהלימודים לתקופה של עד שלושה שבועות.

26. בנוסף, לפי סעיף 10 הנ"ל ועפ"י התקנון, אין לסטודנט הזכות לערער על החלטת הביניים, מה שמעצים את הפגיעה בזכות החוקתית להליך ההוגן.

27. נדגיש עוד, כי גם אם התקנון מעניק סמכות לדיקן להוציא החלטת ביניים המטילה סנקציות, הרי הלכה פסוקה היא שיש לפרש את הוראות התקנון בצמצום במיוחד כאשר יש פגיעה בחופש הביטוי. בעניין **זויטשר** נקבע כי:

”יש ליתן פרשנות מצמצמת ודווקנית כל אימת שהוראת חיקוק, לא כל שכן תקנון פנימי של מוסד בעל אופי ציבורי, מגבילה במישרין או במשתמע זכות המוכרת כחלק מזכויות היסוד, ויש לפרש באופן מרחיב, לפי הנסיבות, את ההוראות הללו ככל שהן מעגנות ומגנות על זכויות היסוד והחירויות הבסיסיות של האזרח (ראה למשל בג”צ 606/93 קידום נ’ רשות השידור, פ”ד מח(2), 1).”

ה”פ (ב”ש) 2085/07 **זויטשר עמית נ’ אוניברסיטת בן-גוריון בנגב** (פורסם בנבו, 16.4.08).

28. מבלי לפגוע בטיעונים לעיל, נטען כי סנקצית ההרחקה הינה הגורפת ביותר בנסיבות הענין ולא נותנת משקל ראוי הן לנסיבות והן לזכות החוקתית לחופש הביטוי. הפעילות שבגינה מתקיים הליך זה מסתכמת בעיקרה בטקס שקט. הסטודנטים לא ביצעו עבירה פלילית לפי חוק העונשין, לא פגעו ברכוש של מאין זהו; לא פגעו בגופו של מאין דהוא; לא גרמו נזק לרכוש השייך לאוניברסיטה; לא פגעו בסדר ההוראה; לא פגעו בסדר הציבורי; ולא הוגשה תלונה נגדם מטעם סטודנט ו/או עובד אוניברסיטה בגין פגיעה בו, וכדומה. נהפוך הוא הדיקן ואנשי הביטחון לא ניגשו אפילו לאנשי מועצת הסטודנטים שהפעילו מוזיקה במגברים.

29. לכן, הטלת סנקציה של הרחקה בגין ציון הנכבה בנסיבות שפורטו לעיל הינה בלתי מידתית בהיותה לא מאזנת בין תועלת ציבורית ונזק. אין תועלת לציבור להעניש סטודנטים בעונש הכבד ביותר אך ורק בגין פעילות מסוג זה. נהפוך הוא, עונש כבד מסוג הרחקה, מעביר מסר לציבור הסטודנטים לפיו האינטרסים החשובים של הסטודנטים הערבים בדבר ציון יום הנכבה בדרכי שלום הינו נחות ביותר, מוקצה ומודר. לכל הדעות, מסר ציבורי זה יפגע קשות במעמדם של הסטודנטים הערבים בהיותם ערבים. פגיעה זו אינה פוגעת אך ורק בעקרון השוויון אלא גם בעקרון השמירה על פלורליזם תרבותי וחינוכי שהאוניברסיטה מחויבת בהם.

30. לבסוף, החלטת ביניים אינה מקנה סמכות ל"עונש על החשבון". היא חייבת להיקשר לחשש קונקרטי ומבוסס מ"המשך הפרת הסדר הציבורי" על ידי מי שהוגשה נגדו תלונה על "הפרת סדר". אשר על כן, חובת המידתיות מחייבת את הדיקן – אם יעבור את כל משוכות הטענות האחרות שהשמענו – לבחור בסנקציה של הרחקה רק אם הסטודנטים מסרבים לחתום על התחייבות שלא להיות מעורבים בפעילות ציבורית בשלושת השבועות הקרובים. כלומר הוא חייב לבחון את האפשרות של עונש המותנה לסרב להתחייב בהתחייבות רצינית, לפני שהוא פונה לסנקציה של הרחקה שאיננה מותנית.

מכל הטעמים האלה אנו רואים שאין מקום ליתן כל החלטת ביניים בעניינם של הסטודנטים, ולחילופין, במידה ותינתן החלטת ביניים, שלא תהיה כזאת שתיפגע בלימודיהם בכל דרך שהיא.

ככל שיש מחלוקת על טענת "האכיפה הסלקטיבית" שהושמעה לעיל, ומבלי לוותר על אף אחת מהטענות האחרות, כולל פסלותו של הדיקן, כי אז נבקש לקיים שימוע בעל פה בפני הדיקן.

בכבוד רב,

סאוסן זהר, ע"ד

ב"כ הסטודנטים

נדים שחאדה, ע"ד

ב"כ הסטודנטים